

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 415/2019
16.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Катарине Манојловић Андрић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Пешић адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Ужице, Организациона јединица Дома здравља Ужице, чији је пуномоћник Неђо Јовановић, адвокат из ..., ради исплате увећане зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1240/18 од 16.10.2018. године, у седници одржаној 16.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1240/18 од 16.10.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1240/18 од 16.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова за одговор на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 57/18 од 08.03.2018. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужили, за период од фебруара 2015. године закључно са октобром 2016. године, исплати укупан износ од 149.197,86 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачно означеног месечног износа у изреци од доспелости, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 53.068,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1240/18 од 16.10.2018. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра посебном применом члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је

потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. У побијаној другостепеној пресуди је изражен правни став да тужиља као представник репрезентативног синдиката има право на увећану зараду на основу члана 129. Посебног колективног уговора за здравствене установе, чији је оснивач Република Србија („Службени гласник РС“ бр. 1/15) и упућујуће одредбе члана 108. ст. 1. и 3. Закона о раду. О праву запослених на увећану зараду, правној природи овог потраживања и питању рокова за подношење тужбе, судови су одлучили у складу са уједначеном судском праксом и правним схватањима, тако да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права. У ревизији се не прилажу докази и не указује на супротне одлуке у истој чињеничној и правној ситуацији, па је из наведених разлога одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 24.11.2016. године, а вредност предмета спора побијаног дела је износ од 149.197,86 динара.

Како се у конкетном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа, у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужиље за досуђивање трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, сходно члану 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић